

Den hengst bij den teugel leidend, verscheen zij op de plaats (Blz. 731).

De Rosse had goed geraden... Hij voelde een lap, waarschijnlijk een doek, dat het venster afsloot en rukte het terzijde...

Eene straal licht schoot binnen en toen hij opnieuw aan het doek rukte, werd een groot venster ontbloot en heerschte er eene schemering in den tempel...

Voor de groote poort van het plein stond een wagen waarop een cirkelvormig voorwerp, met een doek overdekt.

— Dat zal het beeld van den Zonnegod wezen, dacht de Rosse en daar zullen ook wel andere benoedigheden voor de plechtigheid gelegd zijn geworden.

Hij trad nader, lichtte zelfs het doek op, maar vond noch schotel, noch kleeid en hoofdband der vorstin, noch de gouden drinkschaal.

— Ik ben er aan voor mijn moeite, zoo meende hij... Ge moet ook een ezel van een Rosse zijn, om te gelooven dat ze zulke kostbare voorwerpen zoo maar onbewaakt in dit gebouw leggen...

Hij wilde zich verwijderen, toen zijn blik werd aangetrokken door een paar treden die naar een verhoog leidden nevens de poort en waarop een soort altaar stond, met kleine afbeeldsels van den Zonnegod en waarin zich twee deuren bevonden...

De Rosse poogde deze laatste te openen, maar gelukte er niet in...

Er was geen slot, er was geen handknop te bespeuren...

Hij tastte over de deurtjes en hun omlijsting, toen het hem toescheen dat een der bovenste mouluren onder den druk zijner vingers bewoog...

Met meer kracht duwde hij er op en de deurtjes vlogen open, als van binnen uit weggeduwd...

Hij liet een smartkreet hooren, want een der vleugels was tegen zijn knie terecht gekomen en had ze bezeerd...

Maar hij voelde niet lang de pijn, want in de kast, die zeer diep was, lagen al de voor-

werpen die voor de plechtigheid zouden gebruikt worden, en, naast kleet en hoofdtooi- sel, blonken de gouden schotel en de beker in den vorm eener bloem hem tegen...

Op dezen laatste lag een gouden plaatje...

Voorzichtig nam de Rosse den kelk uit de kast en droeg hem naar het venster dat hij had ontbloot en waar een gedeelte helder verlicht was.

Hij plaatste de gouden drinkschaal op eene bank en schoof er het dekplaatje af...

De vloeistof welke er in was, had geene kleur, was klaar als kristal...

De Rosse haalde het fleschje met de corrias pava te voorschijn en hield het tegen het licht.

Ook dat vocht was helder als frisch water.

— Ik hoop dat de kleur niet zal veranderen of de twee dranken als ze gemengd worden niet troebel zullen worden, mompelde de Rosse... Er is geen middel om eerst eene kleine hoeveelheid, enkele druppels te beproeven!... Op goed valle het uit dan maar!...

Hij goot den inhoud van het fleschje in den beker en keek met beangstigd gelaat toe.

De vloeistof bleef onveranderd.

Hij wachtte eenige oogenblikken en keek dan weer toe...

De drank, die het bloed der heerscheres moest reinigen en, als het sap der corrias pava zijn werk deed, ook haar geheugen moest zuiveren, bleef kleurloos en helder...

— De Zonnegod is met mij, dacht de Rosse... Als hij mij morgen niet loslaat, iets dat de goden nog al dikwijls gedaan hebben om de menschen beet te nemen, dan zal alles gelukken...

Hij ging den beker terug in de kast zetten en kon gemakkelijk deze laatste weer sluiten...

Na het doek voor het venster weer te hebben dichtgetrokken, verliet hij den tempel en, zonder een levend schepsel op den terugtocht te ontmoeten, kwam hij in zijne kamer terug...

Een zware zucht ontsnapte zijne borst en het was met een waar genoegen dat hij eene Indiaansche pijp nam, ze stopte en de geurige rookwalmen in de hoogte blies...

— Mijn dag is niet verloren gegaan, zoo dacht hij... Ik heb heden mijn dagelijksch brood ten volle verdiend...

HOOFDSTUK LXX.

DE HEERSCHERES

De opperhoofden, die hun stam op de plechtigheid moesten vertegenwoordigen, stroomden in een dichte groep op het plein bijeen...

Zij waren in feestkleedij uitgedost, met den bont gekleurden mantel en den schitterenden vederbos op het hoofd...

Stilzwijgend stonden zij naast en achter elkaar te wachten...

Afgezonderd van de roodhuiden, naast het terras, bevonden zich Calchas de Real en de Rosse, die, in hun modern Europeesch plunje, den indruk zouden gemaakt hebben bij een blanke dat zij twee regisseurs waren van een tooneelgroep, die een Braziliaansch stuk ging repeteeren of de leiders van eene filmopname...

De plechtigheid verliep heel en al zooals het hoofd der wacht ze voor den Rosse had beschreven...

Het beeld van den Zonnegod was uit de poort te voorschijn gekomen en schitterde in de stralen van de zon als was het zelf eene zon...

Het vertoonde het hoofd van een roodhuid, een vijftal malen levensgrootte, in een cirkel gesloten, waaruit gouden stralen opschoten, verscheidene meter lang en wel een arm dik...

Op den geopenden ingang van den duisternen tempel teekende dat glinsterend beeld zich scherp af...

De groote tovenaer, als een Indiaansch opperhoofd gekleed, maar den mantel bezaaid met fonkelend edelgesteente en den hoofdband fonkelend van diamant, had als volgt tot de Indianen gesproken:

— Afgezanten van de stammen die onderdanig zijn aan den Zonnegod!

Jaren zijn in den kolk van den tijd verzwonden en gevolgd geworden door andere jaren die eveneens werden opgeslokt, om nooit meer weder te keeren, sinds uw laatste vorstin door den Zonnegod naar andere oorden is gezonden geworden, om nooit meer weder te keeren.

Geen andere heerscher of heerscheres werd hier uitgeroepen, omdat het ons als de wil van

den Zonnegod bekend was, dat alleen eene rechtstreeksche afstammeling der laatste vorstin mocht regeeren.

Uwe stammen hebben, verspreid over geheel het werelddeel dat eens hun vaderland was, zonder hoofd geleefd en van alle macht beroofd omdat geene leiding kon samenbrengen de talrijke groepen die vereenigd van eene groote kracht kunnen getuigen.

Zij hebben gewacht, zonder morren gewacht, omdat het de wil was van den Zonnegod.

Heden zal hun eene heerscheres worden geschonken, geboren uit het geslacht der Hormigas, en die haar volk zal brengen waar het wezen moet, die het een land zal weten terug te geven door de vreemden overweldigd en er zal over regeeren naar de Indiaansche wetten...

Gij zult haar volgen om het vrij te maken.

Een woord van dank en hulde breng ik op dezen plechtvollen oogenblik aan den meester Calchas de Real, die door zijn hardnekkig werken ten bate der Indianen er in gelukt is de vorstin hier te leiden!

Heeft iemand van ulieden eene opmerking te maken, die deze plechtigheid zou kunnen doen uitstellen of verhinderen?

Alles bleef stil...

— Daarom heeft Calchas een lang onderhoud gehad met den grooten toovenaar, dacht de Rosse... Het zal nog al wat moeite gekost hebben, om dien volzin over zijn persoontje in den mond te leggen van den grooten toovenaar... In dezen oogenblik een blanke ophemelen, dat is geen spel tegenover hoofden van stammen der roodhuiden... De groote toovenaar, om zoo iets te doen, moet de plannen van den bandiet kennen en zijn belooning wellicht te Rio de Janeiro, aan het hof van den nieuwen Keizer...

De plechtigheid werd voortgezet en verliep zonder hindernissen...

De kostelijke gouden bloemenkelk werd aangebracht en aan den grooten toovenaar in handen gegeven.

Het hart van den Rosse was geen boontje groot.

Kil zweet stond op zijn voorhoofd en zijn ledematen sidderden...

De toovenaar dronk even aan den kelk of deed alsof hij van het vocht iets innam en reikte Victoire den beker over.

Deze ledigde de drinkschaal tot op den bodem, zooals het haar was opgelegd geworden.

Met dreunende stem riep de groote toovenaar uit, zoodat zijne woorden over het plein schalden:

— Zij is heerscheres!... Zij beschikt over het leven en den dood van al hare onderdanen!... Zoo wil het de Zonnegod!...

Hij knielde vóór Victoire en boog het hoofd ter aarde...

Al de Indianen volgden zijn voorbeeld en zonken met gebogen hoofd ten gronde.

Met vaste en duidelijke stem sprak de heerscheres in het Indiaansch den voorschreven volzin uit, die hier de beteekenis had van een plechtig gezworen eed:

— Naast en in naam van den Zonnegod zal ik heerschen!...

De Indianen rezen op...

— Het vocht van den kluzenaar der Savannen heeft zooveel invloed op Victoire als een teug frisch pompwater, dacht de Rosse... Ik geloof dat ik hier mijne matten mag rollen en aan de makers den raad gaan geven terug naar Rio de Janeiro te reizen, om daar beter omstandigheden af te wachten, als die er ooit zullen komen...

Maar toen gebeurde er iets dat hem weer de hoop terugschonk...

Victoire liet een pijnlijken gil hooren, sloot de oogen en zakte in de armen van den grooten toovenaar, die haar in den tempel droeg...

Kalm verlieten de Indianen het plein...

Het was de heerscheres haar recht, zooals ze thans alle mogelijke rechten bezat, haar bewustzijn te verliezen als zij het wilde, en, deze gebeurtenis werd op de aandoening, die de plechtige stond bij haar moest verwekt hebben, geschreven...

Calchas de Real, door den Rosse op de hielenvolgd, ijelde de trappen van het terras op, om in den tempel te komen, maar de poort werd gesloten onmiddellijk nadat Victoire er binnen was gedragen door den toovenaar en zij stonden voor de gouden afsluiting...

— Naar het paleis! zei de Rosse.

— Ja, zei Calchas.

En zij ijlden den weg naast den tempel op...

Toen zij in de vertrekkende der heerscheres kwamen, lag deze op een rustbed uitgestrekt, de oogen gesloten en het gelaat zeer bleek.

— Als die verduivelde drank haar maar geen kwaad heeft gedaan! dacht de Rosse.

Men had een kistje gebracht en het neergezet naast den grooten toovenaar, die bij Victoire geknield zat en zijn oor op haar ontblooten boezem had gelegd.

Hij nam een fleschje uit het koffertje, drukte het tusschen de lippen en de tanden van het meisje en liet het in haren mond ledig loopen...

Na eenige stonden kleurden de wangen der heerscheres zich weer met een roze tint en zij opende de oogen...

Zij rees overeind en keek met verdwaasde blikken rond, tot haar oog op den Rosse viel.

— Wat is er gebeurd? lispelde zij.

Zij greep de hand van den Rosse en vroeg:

— Beste vriend, wat beteekent dat alles?... Waar is Janneken?...

De Rosse moest een juichkreet onderdrukken, toen hij daar zoo plotseling de zekerheid opdeed dat het meisje haar geheugen had teruggekregen...

— Zeg dat gij met mij alleen wilt wezen, zoo fluisterde hij haar toe...

En de heerscheres sprak, nu op vasteren toon:

— Ik wil met hem alleen blijven...

De groote toovenaar en de opperhoofden die zich in het vertrek bevonden, verwijderden zich...

Calchas verzette geen voet...

De groote toovenaar wenkte hem.

De Braziliaan schudde ontkennend het hoofd.

— Ik wensch met hem alleen te blijven, herhaalde Victoire op aandringen van den Rosse en wees dezen laatste aan.

Calchas bleef staan, maar op een teeken van den grooten toovenaar kwamen twee opperhoofden terug in de kamer, namen Calchas bij den arm en troonden hem, ondanks zijn tegenstribbelen, mede, terwijl de groote toovenaar sprak:

— De heerscheres heeft het bevolen...

Toen de draperij achter hem was toegeschoven geworden en zij alleen waren, deelde de Rosse aan Victoire in haastige woorden en zoo kort en bondig mogelijk mede, wat er sinds hare ontvoering te Madrid was voorgevallen en waar Janneken en zijne gezellen zich thans bevonden...

— Laat ons dadelijk tot hen gaan, zei Victoire en sprong van het rustbed.

— Zoo gaat het niet, sprak de Rosse... Eerst en vooral moet Calchas de Real onschadelijk worden gemaakt.

— Zeg mij wat ik doen moet, maar laat het spoedig gedaan zijn, want ik brand van verlangen om Janneken weder te zien!...

— Ontbied den grooten toovenaar... Hem

niet alleen, want ik stel niet veel vertrouwen in den kerel... Doe ook het hoofd van de wacht van uw paleis hier komen... Geef dan het bevel Calchas de Real gevangen te nemen en hem gekoord en gebonden op te sluiten... Deze aanvoerder der wacht moet gij voor den gevangene verantwoordelijk stellen, want de meester heeft op sommige Indianen veel invloed en hij zal trachten te ontsnappen...

— Zullen zij mij gehoorzamen?

— Gij zijt de heerscheres!

Eenige oogenblikken later trad de groote toovenaar, die in het paleis was gebleven, in het vertrek, gevolgd door Calchas de Real, die zich ook niet had verwijderd. Achter hem kwam diep buigend de aanvoerder van de wacht der vorstin.

Victoire was nog niet gewoon als heerscheres op te treden en te bevelen.

Zij sprak met zachte stem, den Braziliaan aanwijzend:

— Neem dien man gevangen.

Calchas, die de vorstin wilde naderen, deinsde.

De groote toovenaar schrok geweldig.

De aanvoerder der wacht trad op den Braziliaan toe en wilde hem bij den arm nemen.

— Wie mij aanraakt, schiet ik neer! kreet Calchas de Real met schorre stem, en richtte zijn revolver op de borst van het Indiaansch opperhoofd.

De Rosse had echter dit alles bemerkt, was op den Braziliaan toegesprongen en, met een hevigen vuistslag op den arm van Calchas, deed hij het wapen uit dezès hand ontglippen, raapte het op en Calchas er mede bedreigende, riep hij uit:

— Handen op!...

De Braziliaan gehoorzaamde.

— Wat beveelt de heerscheres, vroeg het hoofd der wacht.

— Dat de man gebonden worde en gevangen gezet. ...Ik maak u voor hem aansprakelijk.

— Handen op! herhaalde de Rosse, want de Braziliaan liet zijn armen zakken.

De aanvoerder der wacht gaf buiten de noodige bevelen en enkele stonden nadien was Calchas de Real ingepakt als een looze vink bij den vleeschhouwer en werd hij weggeleid.

— Wij zullen elkaar weerzien! beet hij den Rosse toe.

— Ik hoop het niet, zei deze laatste... Ik geloof dat gij de Tijgerkat zult wederzien en

u dat nog minder zal bevallen dan mijn terugzien!...

De groote tovenaer was roerloos blijven staan en had geen woord gesproken... De man was geheel uit zijn lood geslagen door hetgeen er zoo plotseling was gebeurd... Wel was hij een vriend geworden van den Braziliaan, en had dezen gesteund, maar zich tegen de bevelen der heerscheres verzetten, die hij zelf tot vorstin had gemaakt, dat durfde hij niet te doen...

Trouwens, Calchas in ongenade en gevangen, kon hem niet meer van dienst zijn en hij liet hem dan ook los... Dat hebben grooten en machtigen dikwerf reeds vanwege hun handlangers ondervonden...

— Geef nu het bevel, sprak de Rosse tot Victoire, dat een wagenmenner mij tot buiten de wallen vergezelle en daar een voertuig inspanne om onze vrienden te halen.

— Ik ga met u!

— Neen, dat is niet aan te raden... Wij moeten hier voorzichtig te werk gaan, al zijt gij de heerscheres... Vanwege de opperhoofden der roodhuiden hebben wij niets te vrezen, daar ben ik zeker van, maar ik stel geen al te groot vertrouwen in den grooten tovenaer... Het is wel mogelijk, en ik ben te vinden om het zelfs te gelooven, dat hij geen belang meer stelt in den gevangen meester, maar men kan nooit weten... Daarom moet gij hier blijven en den grooten tovenaer verzoeken deze kamer niet te verlaten, wijl gij u niet gezond gevoelt en vreest weer het bewustzijn te zullen verliezen... Zoo kan de kerel niet met Calchas in betrekking komen... Eens dat ik hier terug ben met de vrienden, houden wij oorlogsraad en zullen wij wel het middel vinden hier weg te komen zonder argwaan te wekken, zonder onze kleederen te scheuren...

— Gij hebt gelijk.

De heerscheres gaf de door den Rosse uitgelokte bevelen en verzocht den grooten tovenaer, die daardoor zeer gevleid scheen, bij haar te vertoeven, om, mocht het noodig blijken, haar te verzorgen.

Een kwart uurs later reed de Rosse langs de baan, op een grooten wagen met een soort huif van huiden bekleed, welk voertuig in een houten loods buiten de stad geborgen was en waarin de roodhuid, die het spel voerde, twee jonge en vurige paarden had gespannen, die hij van uit de stad had medegebracht...

Van in het vroegste van den morgen, toen het daglicht nauwelijks in het woud te bespeu-

ren was, waren Janneken en zijn gezellen te been.

Allen waren ten uiterste zenuwachtig...

Geen hunner kon een mondvul eten van het proviand dat de Tijgerkat had medegebracht en zij liepen heen en weer, om twintigmaal op enkele minuten een kijkje op de baan te gaan nemen.

— Laat ons kalm blijven, zei Queepère, die het zelf niet was, kalm, en ook al eens naar den weg was gaan zien of er in de verte niemand opdaagde... Laat ons kalm blijven, beste vrienden, want het wordt misschien... dingen... misschien middag eer wij iets vernemen, en als wij ons van nu af beginnen op te winden, zijn wij half... dingen... half stapelgek eer het zoover is!

— Dat is zoo, sprak Daks, en nu de groote dag is aangebroken dat het doel, waar wij zoo veel voor geleden hebben waarschijnlijk zal bereikt worden...

— Zaaï nu toch geen twijfel! duwde Janneken hem toe... Het doel zal getroffen worden, daar sta ik borg voor... Ik ken den Rosse!...

— Och kom, nam Daks weer het woord, zeg zoo iets niet!... Wat weet gij er van!... En als het slecht verloopt, zal de ontgoocheling des te grooter zijn!...

— Gij predikt ook kalmte aan, meende de Tijgerkat, die nog het minste aan zenuwachtigheid leed van allen, en ge maakt bijna ruzie omdat gij uwe zenuwen niet kunt bedwingen!...

— Dat is de waarheid, zoo voegde Pil er het zijne bij, maar het is ook nog al aan te nemen, nu het mislukken van al onze pogingen zoo nabij is...

— Het gelukken! onderbrak Janneken op bitsigen toon.

— Beste vrienden, zei de Tijgerkat, als gij zoo voort gaat met tegenalkaar op te blaffen, eindigt ge nog met te vechten, en dat is vandaag nu toch niet noodig... Als ge wilt luisteren zal ik u nogmaals eene Indiaansche legende vertellen, om den tijd te dooden en uwe zenuwen wat rust te gunnen...

Allen deden alsof zij de meeste aandacht wijdden aan de woorden van den roodhuid, maar geen hunner zou in staat geweest zijn er een brok van na te vertellen, want hun gedachten waren naar de stad van den grooten tovenaer, naar den Rosse en Victoire...

Er verliepen eenige uren en allen zaten aan den zoom van het woud, reikhalzend naar de

grootte baan te staren, die als een lange, blanke reepel in de zon voor hen lag en waarop zich niets bewoog...

— Mannen! kreet Janneken, ginder wemelt iets, dat nader komt!

— Ja, zei de Tijgerkat, die Indiaansche oogen bezat en verder en beter zag dan de Europeanen, ja, het is een wagen met twee paarden bespannen...

— Nu zie ik dat ook, sprak de dwerg... De... dingen... de dieren vliegen over den weg...

— Uw vriend zit op de kar, deelde de Tijgerkat mede.

— Ik bemerk den Rosse! riep Janneken... Welk een tijding zal hij ons brengen?...

— Hij is alleen met den voerman, zei de roodhuid... Ik ga hen te ontmoet.

Al de anderen kwamen met hem uit het gewas gekropen en ijlden den wagen te ontmoet.

Toen de Rosse hen bemerkte stond hij recht op de kar en kreet:

— Hoera!... Alles gewonnen!... Hoera!...

De wagen hield stil en de Rosse sprong er af en liep met open armen op Janneken toe.

— Victoire is gered!... Haar geheugen terug!... Calchas gevangen, gekoörd en gebonden!...

De twee jongens omhelsden elkaar...

— Spoedig den wagen op... Onderweg vertel ik u hoe het gegaan is... Hoe eerder wij bij haar zijn, hoe beter...

Hij moest het geen tweemaal zeggen en een oogenblik later bolde de wagen terug naar de stad van den grooten toovenaar.

Toen de Rosse hun alles wat er voorgevallen was had verhaald, drukte de dwerg hem de hand:

— Goed gewerkt, sprak hij... Meesterlijk gespeeld... Als gij, wanneer wij terug in... dingen... in Europa zijn een plaats in mijne agencie wilt aanvaarden, zal ik u met goud per dag betalen...

Toen zij in de stad waren gekomen en door den Rosse naar het paleis geleid, had Victoire het verlaten en zich met den grooten toovenaar naar het plein begeven waar de feesten een aanvang hadden genomen en zij te midden harer uitgelaten onderdanen moest komen, zooals het op dien dag de heerscheres paste, zoo had de toovenaar gezegd.

— Waar zit Calchas de Real gevangen? vroeg de Tijgerkat.

— De mannen van de wacht zullen het we-

ten, antwoordde de Rosse... Ik ga met u, om het te vragen.

Toen hij het verblijf van den Braziliaan kende, vroeg de roodhuid een geweer en sprak tot zijn gezel:

— Ik ga de wachters der gevangenis een handje helpen... Ik vertrouw dat spel hier niet... Ge kunt niet weten wat de grootte toovenaar van plan is te doen en waarom hij de heerscheres uit het paleis heeft gelokt... Ik zie u en de gezellen later terug...

En hij verliet de wacht, er den Rosse alleen latende, die bij zijne makkers terugkeerde, om hun te melden wat de roodhuid gedaan had...

— Ik ga naar het plein, om te trachten de heerscheres te naderen en haar uit de klauwen van den vriend van Calchas te halen...

Is het mogelijk, dan keert zij hier met mij terug...

In ieder geval verlaat ik haar niet meer en breng haar hier, nu of straks...

Blijft hier op mij wachten, vertoon u niet, want het zou misschien gevaarlijk voor u kunnen worden, zolang gij niet onder de bescherming van de vorstin der roodhuiden staat...

Hij verliet het paleis en spoedde zich naar het plein, waar er gegeten en gedronken werd en een groep Indianen een oorlogsdans uitvoerden op het oogenblik dat de Rosse verscheen.

Victoire stond op het terras, met beide handen op de borstwering leunend, het schouwspel gade te slaan.

Naast haar bevond zich de grootte toovenaar.

De heerscheres bemerkte den Rosse en wenkte hem bij haar te komen.

— Waar zijn de vrienden?

— In het paleis.

— Laat ons dan loopen om bij hen te komen.

En zonder een woord te spreken tot den toovenaar, verliet zij haastig het terras van den tempel en ijldde naar het paleis.

— Janneken!

— Victoire!

Zij omhelsden elkaar innig en bleven eenige oogenblikken in malkears armen gestrengeld, terwijl zij zacht snikkend weenden...

Na dien zaligen stond van het weerzien, werden ook Daks en Pil met een zoen der heerscheres welkom geheeten en Queepère aan haar voorgesteld.

— Ik heb altijd goeden moed gehouden, zei de dwerg, en immer de... dingen... de overtui-

ging gekoesterd dat wij u zouden terugvinden, maar ik heb steeds getwijfeld, doch het nooit aan de gezellen medegedeeld, dat gij uw... dingen... uw geheugen zoudt terugbekomen... Ik had niet veel vertrouwen in het... dingen... het drankje van den kluizenaar der Savannen...

— Waar is de Tijgerkat? vroeg Victoire.

— Die bewaakt zelf zijn prooi, zei de Rose... Hij ook heeft zijn doel bereikt en wil er de vruchten niet van verliezen... De Braziliaan hoort hem toe...

— Dat lijdt geen twijfel, sprak Queepère... Het is artikel één van onze overeenkomst... Op deze voorwaarde heeft hij ons geholpen... De heerscheres zal moeten bevelen dat... dingen... dat Calchas de Real aan de Tijgerkat worde overgeleverd...

— Wat is zijn doel? vroeg Victoire... Wil hij den meester kwaad doen?

— Ik geloof niet dat hij van plan is den meester met zachtheid te mishandelen, sprak Daks... Dat gaat ons echter niet aan, wij moeten ons gegeven woord gestand doen...

— Een schurk als Calchas, voegde Janken er aan toe, verdient van onzentwege des te minder medelijden, dat hij er de schuld van is dat wij hier in Brazilië zooveel hebben moeten lijden...

De jongen was reeds vergeten dat hij er eigenlijk schuld aan had dat Victoire naar Spanje was gegaan, daar hij het had gevraagd, en, ware dat niet gebeurd, zij reeds geruimen tijd rustig te Antwerpen zouden leven en hij sinds lang zijne moeder zou hebben weergezien.

Het geheugen der menschen is zeer zwak, als zij zich iets moeten herinneren dat niet in den haak zit of gezeten heeft door hun schuld!

Terwijl de heerscheres en hare vrienden druk redekavelden over de laatste gebeurtenissen of bespraken wat er hen nu verder te doen stond, was de groote toovenaar, na nog een gedeelte der feestelijkheden te hebben bijgewoond en daar hij de vorstin niet zag terugkeeren naar het paleis, eens gaan zien wat er aan de hand was, en, voorbij de woning sluipend waar de meester gekoerd en gebonden lag, had hij de Tijgerkat bemerkt, die voor de deur van het gebouwtje zat, het geweer tusschen de knieën.

Het verwonderde den grooten toovenaar ten zeerste daar den gunsteling van den meester te zien en hij wenkte den aanvoerder der wacht, die zijn post niet had verlaten, het niet

had durven doen een anderen Indiaan met de bewaking te gelasten...

— Wat doet die man daar?... Indien gij er aan houdt dat uw gevangene niet ontsnapt, verlies dan dien kerel niet uit het oog, want hij is de trouwe dienaar van den meester.

— Hij is hier op bevel der heerscheres.

— Heeft hij u dat bewezen?

— Hij heeft het mij gezegd, toen hij hier is gekomen...

De Tijgerkat was de twee mannen genaderd.

— Het verbaast u wellicht, zoo sprak hij tot den grooten toovenaar mij hier te zien... Ik begrijp zulks ten volle... Ik kan wel gissen dat gij aan het opperhoofd hebt gezegd, dat hij mij moet mistrouwen... Dat versta ik ook...

Laat mij u nu herhalen hetgeen ik tot het hoofd der wacht hier heb gezegd: Als de meester de geringste poging doet om te ontvluchten, schiet ik hem neder... Willen anderen beproeven hem te verlossen, dan schiet ik op hen...

— Gij bedoelt met die anderen wellicht mij? vroeg de groote toovenaar... Dat begrijp ik ook, want gij zult de overweging hebben gemaakt: deze vriend van Calchas de Real is niet verder te betrouwen dan ik hem zie... Ik moet bekennen dat ik den meester heb gesteund, dat ik heb geloofd aan zijn onbaatzuchtig streven om de Indianen weer meester te maken in hun eigen land... Maar, nu de heerscheres, die door hem ons aller vorstin is geworden, bevolen heeft hem gevangen te zetten, heb ik met reden geloofd dat er eene doorslaande oorzaak moet bestaan om dat te doen en ik zou geen vingerlid willen verroeren om Calchas te redden... Alleen zou ik wenschen te weten wat de heerscheres heeft aangezet om zoo te handelen...

— Dat zal ik u dadelijk zeggen... Calchas de Real is een der grootste schurken die op aarde loopen... Een bandiet, een moordenaar, die alleen de Indianen en de heerscheres heeft willen gebruiken om zijn eierzuchtige plannen te kunnen uitvoeren.

— En keizer van Brazilië te worden.

— Gij weet het?

— Ik weet niets, maar ik denk er nu aan, daar hij mij heeft gezegd dat eens de heerscheres op den troon van Brazilië, hij de hoogste macht in het land zou bezitten en ik aan het hof zou geroepen worden om de waardigheid van hoogepriester te bekleeden... Hij

zou de heerscheres gehuwd hebben... Was dat zijn plan niet ?

— Inderdaad!

— Waarom ik daar nu aan denk en niet eerder dat spel heb ingezien... Omdat ik verblind was... Gij hebt daareven gezegd dat Calchas de Real een bandiet, een moordenaar is...

— Dat is de zuivere waarheid en zijne slachtoffers waren menschen van ons ras, mijn vader en mijn moeder...

In korte woorden verhaalde de Tijgerkat de geschiedenis der zijnen.

— Daarom, besloot hij, bewaak ik zelf den schurk, die mij toehoort en die zwaar zal boeten, met de maat zal gemeten worden waarmede hij anderen heeft gemeten...

De groote toovenaar stapte in diepe gepinzen verzonken naar het paleis, om de heer-

scheres te verzoeken met hem terug naar het plein te keeren, daar de Indianen waarschijnlijk hun beider afwezigheid en hun lang weg-blijven reeds zouden bemerkt hebben.

Hij ontmoette de vorstin op zijn weg...

Zij was vergezeld van den Rosse, die ook het gevoelen had uitgedrukt dat de heerscheres terug naar de feestende roodhuiden moest gaan, daar er slechts zou aan te denken zijn de stad te verlaten als de opperhoofden terug naar hun dorpen en kampen zouden gekeerd zijn en de groote toovenaar op de hoogte van den toestand gebracht...

Er was besloten geworden dat Janneken en zijn gezellen in het paleis zouden blijven, daar de afwezigheid van Calchas en het verschijnen van de drie blanken wellicht geen goeden indruk op de Indiaansche stamoversten zou maken...

HOOFDSTUK LXXI

DE GESCHIEDENIS DER HORMIGAS

Nadat zij geruimen tijd op het plein onder de feestvoerende Indianen hadden vertoeft, lang genoeg, zoo beweerde de groote toovenaar, om zonder ontevredenheid te verwekken de roodhuiden alleen aan hun vermaken over te laten, keerden Victoire en de Rosse terug naar het paleis, om er met Janneken en zijn gezellen aan tafel plaats te nemen.

De heerscheres noodigde den toovenaar uit haar te vergezellen en het maal te deelen met hare vrienden.

Een Indiaan is zeer gevoelig aan iederen blijk van waardeering en deze uitnoodiging was den man dan ook zeer welgevallig.

Zijn verknochtheid voor de heerscheres groeide er door aan.

Het was een echt feestmaal, want Calchas de Real was er in gelukt fijne spijsen en dranken van zeer verschillenden aard naar deze verre streken te laten brengen en ze waren toebereid geworden door een kok onder de roodhuiden, die lang op de «Hormigas» deze bediening had vervuld en er iets van kende.

De Braziliaan zou echter van al dat lekkers geen mondvol te verorberen krijgen!

Dat gebeurt meer in de wereld: er wordt een feest op touw gezet en hij, die er den last en de kosten van draagt, wordt verhinderd er van te genieten!

Toen het lekkere eten en de keurige dranken duchtig door allen waren aangesproken, terwijl de Tijgerkat en de groote toovenaar eene Indiaansche pijp hadden gestopt en doen ontbranden, nam laatstgenoemde het woord en sprak tot de vorstin:

— De Tijgerkat heeft mij alles medege-deeld om te weten dat de meester een der grootste schurken is die onder de lieve zonne gevangen zitten.

Hij zegde mij ook dat niemand van zijne reisgenooten weet waarom Calchas de Real juist hunne vriendin had uitgekozen om zijne eierzuchtige plannen te helpen verwezenlijken.

Herinnert gij u, vorstin, dat hij u op de hoogte heeft gebracht van de geschiedenis uwer voorouders ?

— Neen, want ik weet niets, hoegenaamd niets van al wat er geschied en gezegd is geworden, sinds de deugniet mij het geheugendoovend vocht heeft doen drinken tot op het oogeblik dat ik onder den invloed van het tegengif weer het verleden voor den geest kreeg... Het was mijn inzicht u te vragen mij alles mede te deelen wat gij er van weet, daar het voor mij van het grootste belang is, niet alleen omdat ik verlang te weten hoe ik aan de heerschers der Indianen verwant ben, maar ook omdat ik misschien mijn grootvader

wel eens zal weder zien en dan de geschiedenis van mijn voorgelacht en van den rooden edelsteen wensch te kennen...

— Indien er geen bezwaar van uwentwege tegen bestaat, vorstin, zal ik u hier alles vertellen, want heel de toedracht van het begin tot het einde is mij door overlevering bekend.

— Wij luisteren allen met veel belangstelling, antwoordde Victoire, en mijne vrienden mogen er natuurlijk alles van weten...

— Jaren en jaren zijn over het gebied van den Zonnegod gegaan, zoo ving de groote toovenaar zijn verhaal aan, sinds de eerste voorvader van de heerscheres in deze verre gewesten verschenen is, om er zich te vestigen en er een nieuw rijk te stichten, met de stad waar wij ons thans bevinden, als hoofdstad.

Wat was zijn doel? Waarom zette hij zich niet neer tegen de kusten? Waarom drong hij zoo diep in het binnenland, om zijn plan uit te voeren? Waarom verkoos hij tegen een aantal schier onoverwinnelijke hindernissen te kampen, in stede de gemakkelijkste plek te zoeken om zijn nieuw rijk te vestigen?

De baron de Tilly, dat was zijn naam, stamde af van de fransche zeevaarders en vrijbuiters, die ongeveer twee tot drie honderd jaar geleden zich in Brazilië aan de zeer konden vestigen, maar het er niet lang konden uithouden en door de Portugeeren verdreven werden.

De baron bleef echter met een aantal zijner landgenooten in Brazilië, waar hij, onder een Portugeeschen naam eene volkplanting stichtte en uitbreidde zoodat hij er veel invloed verkreeg en de vriend werd van een der kapiteins, die er een gedeelte van het land als gouverneurs regeerden.

Het waren gunstelingen van den Portugeeschen koning, die feitelijk het gedeelte dat ze moesten beheeren, als in eigendom ontvingen en er zoo wat te werk gingen naar goeddunken, zoodat onze stammen er aan kwellingen, plagerijen en uitbuiting waren blootgesteld en steeds dieper het land indrongen en de kuststrecken aan de vreemdelingen overlieten.

Deze kapiteins konden malkaam niet lijdén, wijl de eene meer voorrechten had bekomen van zijn vorst dan de andere en zij deden dan ook malkaam den duivel aan, vernielden malkaams bezittingen en gingen zoo bont te werk dat hun vorst besloot een einde aan hun schandalig werk te stellen en een algemeen gouverneur voor Brazilië benoemde, die op-

dracht kreeg paal en perk te stellen aan de schurkenstrecken van de kapiteins, die onder zijn gezag werden gesteld.

De baron de Tilly, die met al wat onze streken aanbelangde zeer wel bekend was, liet een zoon na die zich de lessen van zijn vader had weten te nutte te maken en dan ook door den nieuwen gouverneur geroepen werd om in het bestuur van Brazilië een der hoogste ambten te bekleeden.

Hij werd onder zijn valschen naam zooveel als onder-gouverneur dezer gewesten.

Het was aan zijn wetenschap en wijs beleid te danken dat de aanplantingen eene groote uitbreiding namen, onderscheidene plaatsen aan de kust werden aangelegd voor het drijven van handel en later tot belangrijke steden werden gemaakt, zoodat hij onschatbare diensten aan Portugal bewees en met eerbewijzen en rijkdommen door den gouverneur werd overladen...

Hij werd ook een vriend der Jezuïeten, door den gouverneur naar Brazilië medegebracht en die er zich met de bekeering der Indianen bezighielden...

Zoo kon hij ook voor de Indianen vele goede maatregelen door de regeering doen nemen en werd ook door hen zeer gewaardeerd en uit dankbaarheid, wat bij ons geen ijdel woord is, met veel ontzag bejegend...

Hij stierf in den vollen bloei der jaren en in een tijdperk dat de kuststrecken van ons land in vollen bloei kwamen...

Zijn zoon volgde hem in de gunst van den toenmalige gouverneur op en hij was het die deze stad heeft aangelegd, met het doel er de hoofdplaats van het door hen gesticht Indiaansch-Europeesch rijk van te maken...

Maar, ik loop de gebeurtenissen, die u belang moeten inboezemen, al te ver vooruit en dat mag een verteller, die eene aandacht wil boeien, niet doen!

De jonge man, want hij was in den vollen bloei der eerste jeugd, toen zijn vader overleed en hij tot een der hoogste ambten in de regeering werd geroepen, was zeer verstandig en ontwikkeld, want hij had in Europa gestudeerd en schitterende uitslagen aan de hogeschool behaald, maar hij bezat ook al de onbezonnenheid die zelfs de slimsten van zijn ouderdom kenmerkt...

Dat is altijd zoo geweest en dat zal altijd zoo wezen: de jeugd, hoe zij ook van de wetenschap heeft weten te genieten, wordt door

gebrek aan ondervinding steeds tot voortvarenheid en onbekookte daden aangezet.

Zooals de meeste jonge lieden vond de baron dat er veel, zeer veel van de oude gewoonten en pleegvormen moesten veranderd worden en de regeering van den gouverneur op andere grondslagen diende gevestigd.

Misschien had hij in vele opzichten gelijk en zou hij er geleidelijk toe gekomen zijn al zijne nieuwe opvattingen door den gouverneur en de andere ambtenaren te doen deelen, maar het vuur der jeugd zweepte hem op en hij wilde in één slag alles veranderen.

In den beginne liet de gouverneur zich dat welgevallen en moedigde den jongen gunsteling aan, maar, wellicht onder den invloed der andere ambtenaars, die voor hun rust begonnen te vreezen als hun collega voortging met alles op den kop te zetten, maakte hij opmerkingen, verzette zich tegen de nieuwe maatregelen en begon het euvel op te nemen dat zijn dienaar er meer van wilde weten dan hij zelf...

— Ja, onderbrak de dwerg, dat is wel het gevaarlijkste dat een mensch kan aandurven: slimmer willen wezen dan zijn meester... Dat heeft er reeds velen, heel de... dingen... de wereld door den nek doen breken!

— Dat ging dan ook het lot wezen van den baron de Tilly, zoo ging de groote toovenaar voort, en een voorval, dat ik u breedvoerig wensch bekend te maken, verhaastte den val, die hem wachtte...

Door den gouverneur naar het binnenland gezonden, hetgeen in den laatsten tijd dikwerf gebeurd was, daar men er op uit was den jongen man zooveel mogelijk uit de zetelplaats der regeering te verwijderen, was de baron met zijn dienaren en soldaten verdoold geraakt...

Gijlie hebt ondervonden hoe gemakkelijk dat gaat in deze streken, en gij moet er u daarbij rekenschap van geven dat toen de begaanbare wegen veel minder talrijk waren dan heden, de Indiaansche stammen veelal rondzworven en zelf de oorden niet kenden waar zij zich neerzetten en zij daarenboven weinig of niets van de beschaving hadden genoten, ik bedoel van de europeesche beschaving, want zij bezaten de hunne, die op stevige grondvesten was gebouwd en vele goede eigenschappen medebracht, maar natuurlijk met deze der blanken niet strookte...

Er waren ook stammen, die onder de bezetting en de heerschappij der blanken fel

hadden geleden en dan ook hun verdrukkers en uitbuiters niet in het hart droegen, de vreemdelingen niet konden uitstaan, een diepen haat voor deze laatsten in hun hart hadden voelen wortel schieten...

Het was in handen van zulk een stam Indianen dat de jonge baron en zijn gevolg vielen en als vijanden gevangen genomen werden...

Het was de belangrijke stam der Hormigas, die van de kuststreken verdween, in het binnenland rondzworf en zich nergens vestigde, omdat zijn hoofden tot doel hadden gekozen het gansche land door de volkstammen op te zoeken, om hen tegen de blanken op te ruïen.

Het opperhoofd van deze Indianen was jaren en jaren geleden door een mijner voorgangers tot heerscher over de roodhuiden van heel Brazilië uitgeroepen en sindsdien was het immer uit dezen stam dat de vorst van ons ras werd genomen door den grooten toovenaar...

Toen de Tilly en zijn reisgenooten door de Indianen overvallen en van alles beroofd waren geworden, werden zij aan boomen vastgebonden en moesten zoo afwachten hoe de raad der ouden, bijeengeroepen om over hun lot te beslissen, hun vonnis zou vellen...

Schier naakt, beenen en armen stevig aan den stam van een boom vastgesnoerd, aan de stekende stralen der zon blootgesteld, zonder een teug water te kunnen bekomen, was ieder minuut een uur foltering voor de blanken, en, hun lijden was des te wreeder, omdat zij wel konden gissen dat er geene genade voor hen zou bestaan, dat alleen de dood door de pijlen der roodhuiden een einde aan hun marteling zou stellen...

De Indianen, die, ik herhaal het, bij de blanken een onverdraaglijk lot hadden gevonden en de vlucht hadden moeten nemen uit de streken waar hun voorouders honderden jaren hadden geleefd als heer en meester, hadden een hevigen haat in hun boezem moeten opropken en konden dan ook hun lust niet bedwingen om dien haat bot te vieren, hun wraakzucht vrijen teugel te laten...

De gevangenen werden met graszoden en steenen geworpen door de mannen, in het geblaas gespuwd door de vrouwen en met scherpe voorwerpen in armen en beenen gestoken door de kinderen, hiertoe door hunne moeders aangehitst...

Toen verscheen uwe voorgangster, heerscheres, de vorstin der Indianen, de aanvoester van de Hormigas, want ook in dien tijd

reeds mochten de vrouwen over onze stammen regeeren...

Teruggekeerd van een rijtocht, den vurigen hengst bij den teugel leidend, verscheen zij op de plaats waar de gevangene blanken aan de verwenschingen en de mishandelingen der menigte waren prijsgegeven...

Het was eene zeer schoone, flink gebouwde en rijzige vrouw, met edel gelaat en sierlijk gedrapeerd in den bonten mantel...

Met de rijzweep, die zovend door de lucht ging en op den rug der kinderen neerkwam, zoodat ze striemen achterliet op hun huid, verjoeg de heerscheres het jong gespuis...

Dat gedaan, in trotsche houding en met vlammenden blik, richtte zij het woord tot de mannen en vrouwen:

— Zijt ge niet beschaamd, hier in de schitterende en goddelijke stralen der zon, u te gedragen als laffe rekels en gekoorde menschen te hoonen en te folteren?...

Is dat de daad van vrije en eerlijke Indianen?...

De ouderen zullen beslissen hoe met deze lieden dient gehandeld en hun vonnis zal worden uitgevoerd, zooals het steeds in onze stammen gegaan is, maar nooit werden weerlooze menschen door Hormigas beleedigd en mishandeld!

Pakt u weg en komt niet meer hier, of gij ook, zult met mijne rijzweep kennis maken, dat zweer ik u!

De Indianen morden, maar zij voelden toch dat ze een misdrijf hadden gepleegd, dat hun haat hen had gedreven naar eene laffe daad, en, daar overigens het gezag der heerscheres, zooals thans nog, onbeperkt was, verlieten zij de plaats, vertelden aan de anderen wat er gebeurd was en ze bleef eenzaam en verlaten...

De vorstin wendde zich tot de gebonden blanken en vroeg:

— Wie van u is de aanvoerder?

Baron de Tilly, die de indiaansche taal min of meer machtig was, antwoordde:

— Ik...

— Waarom heeft men u en uwe gezellen gevangen genomen?

— Ik ken de reden niet.

— Wat kwaamt gij in ons land doen?

— Ik ben door den gouverneur van Brazilië...

— Gij behoort dus tot onze vijanden?

— Neen, ik ben een vriend der Indianen.

— Door onze vijanden zijt gij uitgezonden geworden!

— Om met den grooten toovenaar over verschillende zaken die uw ras aanbelangen te spreken en eene toenadering met de heerscher der blanken te bewerken.

— Dat is niet waar!

— Daareven heb ik u bewonderd, maar, nu gij op uwe beurt een man beleedigd die aan een boom gebonden is...

— Gij hebt gelijk, onderbrak de heerscheres, ik laat mij medeslepen door mijn haat... Verlangt gij iets?

— Mijn gezellen kermen omdat zij door den dorst gekweld worden...

— En gij?

— Ik ook heb dorst, maar ik zwijg, ik vraag niets.

Dat fiere antwoord trof de vrouw en zij keek een stond den baron in het gelaat.

Hij moest de oogen onder haar gloeienden blik neerslagen... Toen hij weer opkeek was de vorstin verdwenen...

Eenige oogenblikken later kwamen vrouwen, met kruiken, en laafden de ongelukkige gevangenen...

Er werd hun ook voedsel in den mond gestopt, met zeer grooten haast, alsof de vrouwen vreesden dat hun daad van barmhartigheid zou gezien worden...

De heerscheres had zich naar de woning van den toovenaar begeven vóór wiens tent de ouderen gezeten waren en over het lot der blanken beslisten...

Allen zagen op en groetten de vorstin, de armen over de borst gekruist en het hoofd diep ter aarde gebogen...

— Waarom werden reizigers, die naar het schijnt op weg waren naar het kamp van den grooten toovenaar en niemand iets in den weg legden, door ons gevangen genomen?

De toovenaar der Hormigas antwoordde:

— Omdat het blanken zijn.

— Ik vraag: hebben zij ons iets misdaan?

— Het zijn blanken...

— Werden zij ondervraagd, werd er nagegaan wat zij hier kwamen verrichten?

— Daden van vijanden.

— Wie zegt dat?

— Blanken kunnen hier niets anders komen doen!

— Zijn zij niet met eene zending gelast?

— Dat weten wij niet... Is het noodig dat wij zulks trachten te weten?

De toovenaar sprak op korzelingen, spijtigen

toon en alleen het ontzag dat hij de vorstin van al de Braziliaansche Indianen schuldig was, belette hem op een min eerbiedige wijze uit te varen...

— Ja, sprak de heerscheres, wij dienen dat te weten.

— Ik zal de aanvoerder hier laten komen...

Eenige stonden later werd de Tilly, met vrije beenen, maar de armen op den rug gebonden, vóór de ouderen gebracht.

De toovenaar ondervroeg hem:

— Wij verlangen te weten waarom gij met uwe bende in deze streken kwaamt?

De baron antwoordde niet.

— Waarheen wildet gij reizen? vroeg de heerscheres.

— Naar het kamp van den grooten toovenaar.

Met welk doel? sprak het hoofd der Hormigas, die bemerkte dat de vorstin belang stelde in de blanke mannen... Spreek vrij, het zal wellicht invloed uitoefenen op onze beslissing over uw lot...

— Ik zal dat niemand zeggen, klonk het antwoord van den baron... Dat weet ik en de gouverneur die mij heeft uitgezonden... Niemand anders heeft er iets mede te maken... Het is in het belang der Indianen dat ik den grooten toovenaar moet spreken... Meer heb ik u niet mede te deelen en het is nutteloos mij hierover langer te ondervragen...

— Ieder kan ons zulk een antwoord geven!

— Wilt gij mij niet gelooven, dat staat u vrij.

— In uw eigen belang dring ik er op aan dat gij ons de volle waarheid zoudt bekend maken.

— Laat het hierbij blijven... Het is mij volstrekt onmogelijk er nog iets bij te voegen...

Het opperhoofd keerde zich tot de vorstin:

— Heeft de heerscheres den man nog eene vraag te stellen?

— Ja... Ik wensch te weten of de vreemdeling, indien hij door dezen raad der ouderen wordt ter dood veroordeeld, ons zou mededeelen wat hij den grooten toovenaar te zeggen heeft?

Het antwoord van de Tilly liet zich geen second wachten en kort klonk het:

— Neen!...

— Breng den kerel terug naar de plaats der gevangenen en bind hem weer stevig aan een boom, zei de toovenaar der Hormigas, want zijn ontsnapping is uw dood.

De baron werd weggeleid.

Er werd niet veel meer gesproken door de ouderen, daar het kranig optreden van de Tilly hen wel met bewondering had geslagen, maar zij niettemin dachten dat de man en zijn gezellen met slechte inzichten bezielde in het land waren gekomen.

Met algemeene toestemming werd hij door den toovenaar ter dood verwezen en daarna beslist dat al zijne reisgenooten zijn lot zouden deelen.

Het laatste woord was aan de heerscheres, die deze beraadslaging moest goedkeuren.

Eene rilling voer door het lichaam der mooie vrouw en een oogenblik aarzelde zij haar besluit te doen kennen.

Zij sloot een oogenblik de oogen, als om diep na te denken...

Toen zij hare vurige kijkers weer opende, zei zij op afgemeten toon, op ieder woord drukkend:

— Ik verzet mij tegen de uitvoering van dat vonnis...

De ouderen voelden op hunne beurt eene siddering door hun lichaam gaan.

Het was de eerste maal — en er waren zeer oude Indianen onder hen — dat een hoofd zich tegen eene beslissing van een kampraad durfde verzetten.

Zij keken den toovenaar aan, die echter zijne kalmte wist te bewaren...

Geen spier vertrok in zijn gelaat en zijne blikken duidden de grootste onverschilligheid aan...

Niemand sprak een woord en er heerschte een oogenblik eene pijnlijke stilte...

De toovenaar sprak:

— Uw oordeel is het onze, vorstin...

En zich tot de ouderen richtend:

— Welke straf zal voor de vreemde indringers dan zijn weggelegd

— Slavernij...

— Zijn wij het allen hiermede eens?

Eenparig klonk het jawoord...

— Wat beslist de heerscheres?

— Het zij zoo! antwoordde zij met een diepen zucht, die zij half onderdrukte...

De ouderen rezen op, kruisten de armen over de borst en neigden diep, om daarna, zonder nog een woord te spreken, de vergadering te verlaten.

De toovenaar vroeg:

— Heeft de heerscheres nog iets te bevelen?

— Neen, was het afgebeten antwoord der vrouw, die heenging en zich naar haar wo-

ning begaf, eene groote tent, in het midden van het kamp opgeslagen.

Zij liet zich op een rustbed neerzakken, strekte er zich op uit in volle lengte en bleef zoo liggen, de wijdgeopende oogen strak in de hoogte gericht.

Lang bleef zij daar zoo liggen...

Eindelijk rees zij op en ontbood een dieenaar, die buiten de tent zat, met een geweer gewapend en een soort schildwacht bleek te zijn.

— Ik heb uwen raad en uwe hulp noodig, sprak zij den man toe.

Deze knielde voor haar en boog het hoofd tot op de borst, hetgeen beteekende beschik over mij...

Geruimen tijd bleven zij fluisterend spreken en het betrokken gelaat der schoone Indiaansche was weer opgehelderd als de vertrouweling de tent verliet en zijne wacht aan den ingang hernam...

De baron en zijne gezellen waren losgemaakt geworden en naar eene plaats gebracht met boomen begroeid, zoodat zij van de foltering der stekende zonnestrallen waren bevrijd...

Armen en beenen waren nog vastgesnoerd, maar zij konden de eersten toch gebruiken om het voedsel en den drank te nuttigen welke hun werden voorgezet.

— Moed houden, jongens, zei de Tilly... Ge ziet dat er reeds verandering in onzen toestand komt... Ik stel veel hoop in het optreden der schoone vrouw...

Eenigen tijd later verscheen de toovenaar en maakte de Tilly bekend dat zij niet zouden ter dood gebracht worden, maar in gevangenschap hun leven zouden slijten, om voor den stam te arbeiden...

— In slavernij! kreet de baron.

— Als gij het zoo noemen wilt...

De eerste opwelling van den edelman was geweest uit te roepen dat hij liever den dood verkoos, maar toen kwam de gedachte in hem op, dat men uit de gevangenschap kon geraken, maar uit den dood niet, en, toen hij de vreugde zag zijner gezellen, als hij hun mededeelden wat hun te wachten stond, besloot hij ook maar vrede te hebben, voorloopig althans, bij het besluit der roodhuiden...

— Ik heb u daar straks gezegd, zoo sprak hij tot zijne lotgenooten, dat gij moed moest houden... Gij ziet dat ik gelijk had... Daarom herhaal ik u weer: houdt moed, wellicht vinden wij spoedig de gelegenheid om hier weg

te komen... Zoolang er leven is, bestaat er ook hoop...

Laat in den namiddag, toen de zon geen sterke warmte meer gaf, werden ook de touwen van hun beenen wat lossers gemaakt en mochten zij, onder geleide van een paar gewapende Indianen, een wandeling buiten het kamp doen...

Een hunner bewakers was de roodhuid die in de tent der heerscheres lang met deze laatste had gesproken.

De troep verwijderde zich een heel eind weegs van het kamp...

De duisternis begon reeds te vallen, toen er door een der bewakers werd gezegd dat het hoog tijd was om terug te keeren...

Zijn maat, de vertrouweling der heerscheres, wierp zich bij deze woorden op zijn gezelschap, die, op niets bedacht, het middel niet vond om zich te verweren, op den grond werd geslingerd, ontwapend en onder de knie van zijn aanvaller lag...

Deze laatste haalde een klein aarden buisje te voorschijn, waarvan hij het bovengedeelte afbrak en het vocht dat er in was liet loopen in de beide oogen van zijn gezelschap, die, op dat oogenblik bevrijd van de knelling der knie, opsprong en huilend wegliep, struikelde en weer recht kwam, om tusschen de boomen te verdwijnen...

— Hij zal wel ergens gaan rusten, zei de roodhuid, als hij het rondtoeren moede is... In het kamp zal hij nog zoo spoedig niet geraken, want hij is voor een drietal dagen stekblind... Volgt mij nu met snellen stap...

— Wat beteekent dat alles? vroeg de Tilly.

— Dat gij zult gered worden... Meer mag ik u niet zeggen... Volgt mij...

Ook hij snelde tusschen de boomen door, op de hielen door de blanken nagelopen...

Het was nu geheel duister in het woud en gelukkig was de af te leggen weg niet lang, want ze zouden het niet hebben volgehouden, daar de takken hun dikwerf in het gelaat zweepten en zij over de bonkige wortelen en klein gewas struikelden.

Toen bemerkten zij in de verte een vuur en in deze richting gaande, kwamen zij aan eene open plek in het woud, waar een drietal Indianen, in hunne mantels gedoken, rond het vuur zaten...

Een aantal paarden waren aan de boomen vastgelegd...

Toen zij op de open plaats gekomen waren,

trad de roodhuid naar het vuur en de Indianen rezen dadelijk op...

Een dezer drie was de heerscheres der Hormigas, die dadelijk door den baron de Tilly herkend werd...

Hij begreep er alles van...

De mooie vrouw had in het geheim gewerkt, om hem en zijne gezellen de vrijheid terug te schenken...

Een warm gevoel van innige dankbaarheid overstelpte den edelman...

Hij trad naar de groep, terwijl zijne gezellen op zijn bevel op afstand bleven staan, knielde vóór de Indiaansche en greep hare linker hand, waarop hij een langen zoen drukte...

Zij trok snel hare hand terug.

— Als ik u de eerste maal heb gezien, aan den boom gekoörd, zoo sprak zij, en geplaagd door de lieden van mijnen stam, heb ik medelijden voor u gekoesterd... Wanneer ik u heb zien verschijnen voor den raad der ouden en u heb hooren spreken met trots en doodsverachting, dan heb ik u bewonderd... Ik heb toen besloten u en uwe gezellen de vrijheid te schenken, en, daar ik mijn stam niet wilde misnoegen, heb ik langs dezen weg mijn inzicht verwezenlijkt...

Uwe paarden en uwe kleeren zijn hier; voor mondvoorraad is gezorgd; mijn trouwe dienaar, die u hier bracht zal u geleiden...

Gij zijt allen vrij en kunt onmiddellijk vertrekken...

De baron deelde in korte woorden aan zijn lotgenooten mede wat er gebeurd was en allen juichten de schoone Indiaansche toe.

Hun aanvoerder wendde zich tot deze laatste en zei:

— Ik zeg u oprecht dank en mijne makkers ook uit het diepste van onze harten... Misschien zal ik later wel het middel vinden om u te vergelden hetgeen gij thans voor ons doet.

— Ik verzoek u dat niet te doen en niet meer aan mij te denken.

— Waarom niet?

— Omdat ik het zoo verlang...

Plotseling schoot er eene gedachte door het brein van de Tilly.

— Maar, kreet hij, wat gaat er van u geworden... De leden van uw stam zullen weten dat gij ons de vrijheid hebt geschonken...

De vrouw richtte hoog het hoofd op.

— Ik ben hun heerscheres... Ik zal niet dul-

den dat er over u nog een woord gesproken worde...

Zij stampte ongeduldig met den voet op den grond en voegde er bij:

— Wat al nuttelooze woorden!... Maakt dat ge weg komt...

En tot de twee Indianen:

— Wij gaan...

De baron voelde zich het hart in den boezem bekneld.

De schoone Indiaansche verzette geen voet.

Zij staarden malkaar diep in de oogen...

Dat duurde enkele seconden, die voor hen geen einde schenen te nemen...

Zij zegden niets, maar hunne harten spraken tot elkaar.

De edelman verbrak de stilte:

— Ga met ons...

Hij schrok geweldig, toen hij deze drie woorden over zijn lippen hoorde komen, want hij had ze gesproken zonder er over te denken, zonder hij het eigenlijk wist...

— Met ulie?... Waarom?

De baron begreep deze vraag.

— Met mij!

— Waarom zou ik dat doen?

— Om mijne vrouw te worden...

Hij opende de armen en de heerscheres rustte er in, het hoofd tegen zijn schouder aangedrukt en hem met hare groote, vurige oogen aanstarend.

— Wilt gij dat?

— Ja...

— Voor altijd?

— Dat zweer ik bij den God dien ik aanbid.

Dat was te veel geluk. De sterke vrouw sloot de oogen en zou gevallen zijn, had de baron haar niet in de armen gehouden...

Eenige stonden later zaten allen te paard...

De Indianen hadden op verzoek van hun meesteres geen oogenblik gearzeld haar te volgen.

Allen bereikten zonder nog meldenswaardige avonturen te beleven het kamp waar mijn voorganger verbleef.

De baron wist zeer behendig den grooten tovenaer te bepraten en, geholpen door de heerscheres, die als heerscheres der Hormigas zeer veel invloed kon doen gelden, gelukte hij volkomen in het bereiken van het doel zijner zending.

De uitkomst die hij bekwam was zeker in het voordeel der Indianen, want eene toenaandering tot de regeering der blanken kon hun

alleen ten goede komen, maar ook de Brazilianen hadden er veel bij te winnen...

Zonder hinder op de baan te ontmoeten kon de Tilly met zijne reisgenooten in de hoofdstad terugkeeren.

Hij werd er met lofuitgingen, eerbewijzen en belooningen overladen en de gouverneur toonde overal dat hij in den edelman een volledig vertrouwen stelde, zoodat deze laatste nog hooger in aanzien steeg.

Zijne vijanden werden er natuurlijk nog talrijker door en zonnen op listen en lagen om hem te benadeelen.

Spoedig waren zij te weet gekomen dat de baron een drietal Indianen en eene vrouw van dat bloed in zijne woning verborg en zij hadden er den gouverneur over aangesproken.

Deze laatste ondervroeg de Tilly en deze verhaalde hem wat er gebeurd was toen hij en zijne reisgenooten door de roodhuiden waren gevangen genomen.

En hij besloot zijn verhaal als volgt:

— Uwe grootheid zal wel begrijpen dat eene groote dankbaarheid voor deze vrouw in mijn boezem weelderig heeft getierd en wellicht ook verstaan dat er gemakkelijk eene innige liefde naast opschoot, en daarom dan ook heb ik haar gevraagd mij te volgen en zij heeft onmiddellijk aan mijn verzoek voldaan.

Zonder haar zou ik door de Indianen gedood zijn geworden.

— Ik versta uwe oprechte dankbaarheid en zelfs de liefde die er uit ontsprong, maar ik vraag mij af hoe dat avontuur gaat eindigen, hoe die vrouw terug bij hare stamgenooten zal geraken.

— Dat zal niet, dat mag niet.

— Wat zal er dan gebeuren?

— Ik heb haar gezegd dat zij mijne vrouw zou worden, en ik zal mijn beloften gestand doen!

— Gij denkt er toch niet aan haar te huwen?

— Toch wel, Uwe Grootheid, en alleen hare weigering heeft mij weerhouden u er vroeger over te spreken.

— Zij is verstandiger dan gij.

— Wat wil Uwe Grootheid beduiden

— Dat gij wellicht begrijpt dat gij, een der hoogste ambtenaren der Braziliaansche regering, geene Indiaansche vrouw kunt huwen!

— Inderdaad, maar ik wil het.

— Dat gaat niet!

— Het moet gaan, Uwe Grootheid... Ik ben

een edelman, ik heb een duren eed gezworen en ik zal niet meenedig worden.

— Maar, indien zij het nu niet verlangt?

— Ik heb haar weten te bepraten, Uwe Grootheid, en eer er eene maand verlopen is zal de heerscheres der Hormigas barones de Tilly wezen.

De gouverneur fronste de wenkbrauwen en zei op koelen toon:

— Het is dan toch waar hetgeen men mij heeft doen verstaan, als men mij over het verblijf dezer roodhuiden te Rio de Janeiro heeft gesproken.

— Ik weet niet wat men aan Uwe Grootheid heeft gebracht in mijn nadeel te doen gelooven, maar ik mag u de overtuiging geven dat deze Indianen in mijnen dienst zijn, dat ik trouwe dienaren aan hen heb en hunne inzichten zoo zuiver zijn als die van de hechtste vrienden van Uwe Grootheid...

— Dat is mogelijk, maar ik geef u een goeden raad, en ge weet dat over het algemeen goede raad zeer duur is... Stel dat dwaze voornemen uit uw hoofd, zend de Indiaansche vrouw en hare gezellen terug naar het kamp hunner stamgenooten en kom mij dan weer spreken... Ik verleen u verlof tot dat oogenblik zal gekomen zijn...

De gouverneur groette hem met de hand ten teeken dat het afscheid daar was en de baron kon gaan...

Een drietal weken later hadden de paters jezuiten de heerscheres der Hormigas tot eene volgeling van de leer van Kristus gedoopt en het huwelijk van deze nieuwe geloovige met den baron de Tilly ingezegend...

De gelukwenschen van den gouverneur lieten zich niet wachten: zij kwamen toe onder het bericht dat de jonggehuwde edelman uit Staatsdienst ontslagen was en verzocht werd in eene korte spanne tijds de hoofdstad te verlaten...

Hij had er zich aan verwacht de gunst van den landvoogd te zullen verliezen en uit zijne bedieningen ontheven te worden...

Aan meer dan een zijner bekenden, die hij wist dat zij de regering niet in het hart droegen of die, evenals hij nu, in ongenade bij den gouverneur waren gevallen, had de baron gesproken over zijn inzicht geheel zijne overgroote fortuin te wijden aan het stichten van een nieuw rijk in het binnenland.

Toen hij om dat plan ten uitvoer te leggen Rio de Janeiro verliet, was hij dan ook door talrijke blanken vergezeld en niet lang daar-

na werden de grondvesten der stad gelegd, die bestemd was de hoofdstad van een nieuwen Indiaanschen Staat te worden.

Weer stelde de baron zich in betrekking met mijn voorgangers en de groote toovenaar deed een oproep tot al de zwervende stammen, ten einde hunne hulp voor het stichten en uitbreiden van het nieuwe rijk te bekomen.

De opperheerschappij over al de Indianen van Brazilië was toen toevertrouwd aan een Hormigas, een oom van de barones de Tilly en toen deze kinderloos overleden was, wist de groote toovenaar het te bewerken dat de opperhoofden der stammen hen verzochten de vrouw van den baron tot heerscheres uit te roepen, zooals het met u, vorstin, hier geschied is in de stad door uw voorvader gesticht...

De stad werd versterkt, daar de baron vreesde dat de Portugeesche regeering niet zou dulden dat een nieuwe Staat, onder het beheer van een blanken zou blijven voortbestaan...

De thans zoodanig vervallen woningen werden opgebouwd, ten koste van zware offeringen, en, alhoewel de heerscheres tot den katholieken godsdienst was overgegaan, zocals trouwens vele Indianen, deed de baron den tempel van den Zonnegod oprijzen, die hier thans nog staat en het voorhof afsluiten door dikke muren, waarvan nog gedeelten bestaan...

De heerscheres schonk haren echgenoot twee zonen...

Er kwamen meer en meer Indianen zich in de hoofdplaats vestigen, om ruilhandel te drijven met hun zwervende stamgenooten, zoodat de stad vele woningen begon te tellen en de baron, die immer in naam der heerscheres handelde, naar de kuststreken gevormachtigden uitzond om handelsbetrekkingen aan te knooopen...

Alles ging hen voor den wind en hij was de gelukkigste man van gansch Brazilië, maar, het is gewoonlijk als de mensch aan het top punt van zijn heil is gekomen, dat plots eene ramp over hem neerslaat en alles vernietigd wordt...

Hetgeen jaren en jaren vroeger door een mijner voorgangers was voorspeld geworden, gebeurde toen...

Tusschen de schatten die in den tempel van den Zonnegod rustten en door den grooten toovenaar aan de heerscheres, na hare aanstelling werden geschonken, bevond zich een

rooden edelsteen van groote waarde...

— Daar is hij, zei Queepère... Ik wachtte al lang op het verschijnen van dien... dingen... dien rooden edelsteen...

— Hoedat? vroeg de groote toovenaar met verwondering.

De dwerg deelde hem mede dat het hun bekend was geworden dat de Brazilianen met het schrijn waarin de bedoelde steen zich bevond bij den grootvader van de heerscheres waren gekomen en hoe zulks in verband stond met de opzoekingen naar Victoire en hare oplichting...

— Dan kent gij ook de beteekenis er van?

— Neen, wij weten niets meer dan hetgeen ik u zooeven kom te zeggen.

De groote toovenaar vervolgde zijn verhaal.

— Deze steen was door den Zonnegod zelf op de aarde gebracht geworden, toen de eerste heerscher over de geheele wereld regeerde en de blanken bij de roodhuiden als slaven leefden...

De heerscher moest dien steen bewaren als den appel zijner oogen want, indien hij verloren geraakte of geroofd werd, zou er een groot aantal jaren ongeluk voor den heerscher en zijne afstammelingen ontstaan en zouden de Indianen zonder vorst blijven...

Een Indiaan, die een misdrijf had begaan, en door de heerscheres uit de stad gebannen was geworden, wist er in gezelschap van eenige schurken van zijn soort binnen te dringen en des nachts in den tempel te komen...

Enkele dagen later stelde de groote toovenaar vast dat onderscheidene kostbaarheden verdwenen waren, waaronder de roode edelsteen...

Hij dorst het aan niemand bekend maken en deed te vergeefs door alle stammen opzoekingen doen naar roovers, zonder te zeggen wat er gestolen was geworden...

Van dien dag af volgde de eene ramp na de andere in de hoofdstad...

Dagen en dagen verliepen eer de zon zich nog eene korte wijl aan het uitspansel vertoonde, om dan weer voor langen tijd achter de wolken verborgen te blijven, en dat beteekende dat de Zonnegod ontevreden en het volk bij hem in ongenade gevallen was.

Er verliep geene week of gansche gezinnen ontvluchten de hoofdstad en drongen in de wouden, om daar weer hun zwervend leven te herbeginnen en alzoo aan de tuchtiging van den god te ontsnappen...